Kmetijske in rokodelske Novice.

Na svitlobo dane od c. k. krajnske kmetijske družbe.

Tečaj VI. *V srédo 22. sušca 1848.* List 12.

SLAVA SLAVA

našimu presvitlimu Cesarju

FERDINANDU PERVIMU!

Bog živi Cesarja **Ferdinanda!** kteriga imé za večne čase s zlatimi čerkami v zgodovinskih bukvah zapisano stojí, — zakaj dobrote, neizrečene dobrote, ktere so Oni 15. dan tega mesca vsim svojim ljudstvam dodelili, so takošne, kakoršnih nam noben poprejšni avstrijanski Cesar ni bil podaril. Te dobrote bojo zadéle vsaciga podložnika in nam bojo polajšale marsiktere težave našiga življenja.

Premilostljivi Cesar so namreč **15. dan tega mesca ob petih popoldne** sklenili, de se imajo Njih dežele drugači vladati (regirati) kakor dozdej, kér so se po živih prošnjah prepričali, de Njih ljudstva želé drugačno vladarstvo. To novo vladanje se imenuje konstitucíja, to je z drugimi besedami taka vladíja, ktera pripustí, de prihodnjič ne bo le samo gospóska, temuč de bojo tudi deželni in mestni stanovi, ki bojo zató od ljudstva izvoljeni, pravico iméli govoriti, svoje želje in vošila v prihodnjih postavah in davkih pred tronam Cesarja odkritoserčno razodeti, in pa tudi zvediti, kakó in kam se deržavno premoženje vsako leto obračuje.

V čim pa bojo posamesne naprave noviga vladanja obstale, to nočejo milostljivi Cesar sami skleniti, tedej so ukazali, de se imajo, berž ko bo moč, možje iz vsih nemških, slovanskih in laških deželá na Dunaji zbrati, ki se bojo s Cesarjem in njegovimi vikšimi svetovavci na tanjko posvetovali, česar vsaka dežela za-se potrebuje — in po tem se bo vladíja vsake dežele vravnala.

De naš presvitli Cesar Ferdinand — milostljivi Oče — zares iz serca želé, vošila svojih ljudstev spolniti in stan vsih svojih podložnikov **karkoli bo moč** polajšati, so že očitno 14. dan tega mesca pokazali, de so Svojiga dozdanjiga nar vikšiga svetovavca — kneza Meterniha od njegove službe odvezali, ko so zvedili, de celo ljudstvo želí, de naj ta mož od vikšiga vladarstva odstopi, ktero je skozi 37 lét v rokah imel.

Na dalje so milostljivi Cesar Ferdinand ravno ta dan tudi dovolili, de prihodnjič se bojo smele vsake bukve, Novíce ali časopisi in vsaka druga reč v natis dati, brez de bi jo mogli, kakor dosihmal, tiskarni sodnici (cenzuri) pokazati in od nje posebno dovoljenje natisa dobiti. Zdaj bomo tedej prosto pisali, kar bomo hotli, de bo le resnično in pravično. Oj, to je neizrečena dobrota, de nam niso usta več zavezane! Odsihmal bomo sméli v Novícah in kjer bodi brez ovinkov in brez zaderžkov vsako resnično napčnost in krivičnost očitno razglasiti in škodljive napake

od kodar koli bojo prišle, med ljudstvo dati, de se bojo napčnosti in krivice po ti očitni poti zatirale, odvračale, poboljšale. Iz tega ceskarskiga sklepa vsak lahko presodi sedanji imenitni stan vredništva očitnih časopisov in Novíc! Mi pa se v ti nam dodeljeni dobroti ne bomo prevzéli, z mirno kervijo se bomo vedno za resnico in pravico poganjali, poštenimu človeku nikdar ne bomo škodovali, marveč se bomo za-nj potegovali, hudobíjam pa in terdovratnim hudobnežem ne bomo prizanesli, temuč jih bomo očitno svarili in grajali. Mir in edinost, véra, in ljubezin do Cesarja in naše drage domovíne pa nam bo tudi prihodnjič poglavitne vodíla!

Še na dalje so milostljivi Cesar dovolili, de naj se v mestih národna straža (Nationalgarde) napravi, ktera ima iz mestnikov in odrašene šolske mladosti obstati in ktera bo svojo posebno obleko in orožje iméla, de bo mir svojiga doma varovala.

Po tem Cesarskim dovoljenji je bilo kakor na Dunaji in v Gradcu tudi v Ljubljani 17. dan tega mesca taka národna straža, kakor de bi bil mignil, napravljena, in serce človeka mora ganiti, viditi s kakošnjim veseljem so na povabilo našiga preljubiga deželniga poglavarja grofa Welsersheimba mestniki vsih stanov, šolska mladost mnogih šol, nje učeniki, cesarski uradniki in mnogi plemenitniki vkupej vréli, se stražnike (Nationalgardisten) v národno stražo zapisat, — in v kako lepim redu postarni mož poleg iskreniga mladenča na straži stojí in ponôči okoli patrolíra. Tù se ne déla noben razloček več med imenitnim grôfam ali poštenim mojstram: obá stojéta ediniga serca in edine vrednosti na straži; nobeden se v ti častni službi za mir in prid domovíne čez druziga ne povzdiguje, kér je vsak pripravljen, če bi treba bilo, kri za svoj dom in za svojiga Cesarja preliti.

Bog Vas živi, verli Ljubljančanje! Ta dva dneva — 17. in 18. sušec — ko ste dragi domorodci tako vneti k orožju skup pritêkli, bosta še v prihodnjih časih pri naših pôznih vnukih slovéla. Od roda do roda bodo eden druzimu pravili: kakošni možje smo Ljubljančanje v téh dnevih bili, in naši belorudeči židani trakovi, ktere smo v znamnje goreče udanosti do svojiga Cesarja na suknjah pripéte nosili, bojo še pôznim vnukam drag spomin!

Čimu so pa zdej take straže po mestih? bo marsikdo vprašal. Te straže nimajo nobeniga druziga naména, kakor de naj odvračajo gerdo razsajanje in živinsko obnašanje nekterih ljudí, kterim v tacih veselih okoljnostih začnè glava goréti, de ne vedó kaj de bi počéli od veselja, ali pa kako de bi se maševali nad eno ali drugo rečjó, ktera dozdej po njih volji ni bila. To je pravi namen národne straže, ktera, bratovsko sklenjena s cesarskimi vojaki, se v bran stavlja tacim razbojnikam, ki so večidel lenuhi in potepuhi, tatovi in razbojniki. S žalostnim sercam moramo povedati, de pervi večér, ko se je ta nova Cesarska dobrota po Ljubljani razglasila, so tudi nekteri smerkovci in odrašeni divjaki po mestu razsajali, oknja pobijali, vrata lomili in mirnim veselim prebivavcam čisto veselje kalili. V sredi tacih razbojnikov ne bom nikdar pozabil nekiga pametniga in pošteniga kmeta, ki je razsajavce pred hišo mestne gosposke z vneto besedo tolažil, rekoč: „Ali ste živina ali nôrci, de se mašujete nad nedolžnimi okni? Ali se spodobi to danes, ki je nar srečniši dan avstrijanske dežele? Ali je to hvaležnost za dobrote, ktere vam bojo milostljivi Cesar prihodnjič naklonili? Ali se spodobi takó iméniten dan takó vmadeževati?“

Lejte, dragi bravci, takim razbojnikam v gospôskih in kmetiških suknjah se zoperstaviti in tako mir in pokoj in varnost posestva svojiga kraja ohraniti, je poglavitni namen národne straže! — Iz tega naména národne straže se pa vsak lahko prepriča, kako dobro in potrebno bi bilo, ko bi se enake straže tudi po kmetih z vednostjo in pomočjó kantonske gospóske napravile, kér gotovo vémo, de se bojo vsi pametni in pošteni kmetje po volji našiga ljubezniviga Cesarja za varstvo mirú in posestva svojiga kraja radi združili, in tako vse take nevarne ljudí gosposki izročili, ki jih bo po postavah pokoríla.

Zaslišali ste zdej, dragi bratje na Krajnskim in po vsih druzih slovenskih deželah! neprecenljivo darílo, ktero so nam presvitli Cesar 15. sušca podelili.

Kaj pa je zdej naša dolžnost? Kaj druziga kakor de se hvaležne skažemo tacih dobrót, kterih naši spredniki v več stoletjih niso doživeli.

Kakó pa se bomo hvaležne skazali? Kako drugači, kakor de se iz serca veselimo in de ukamo „Bog živi Ferdinanda!“ — de se pa v ti veselici ne prevzamemo in de sicer veseliga serca pa mirno pričakujemo dobrót, ktere bomo v novih postavah dobili. Take velike rečí se pa nemorejo v enim tednu speljati; gotovo pa bojo prišle berž ko bo mogoče. Cesarska beseda v obličji celiga sveta nam je porok tega! Do tistiga časa bojo mogle sedanje postave pri starim ostati; torej je zdej naša dolžnost, ako si hočemo vse dobrote nove vladíje nakloniti, de smo v vsih rečéh svojim gospóskam zvesto podložni in de vse natanjko takó opravljamo, kakor dozdej. Skoraj nam bo nova zarja zasijala!

Tega pa, ljubi bravci, noben pameten človek ne sme misliti, de ne bo prihodnjič clo nobenih davkov več. To bi bila nespametna misel, ker še nobena majhna družina, še manj pa kako vladarstvo zamore obstati brez gotovih dohodkov, s kterimi mnogoverstne potrebne naprave izpeljuje, deržavne stroške plačuje in vse v lepim redu obderží, de se nobenimu človeku krivica ne godí in de je njegovo premoženje in njegovo življenje varno. Kér bo pa prihodnjič ljudstvo pravico imelo, pri nakladi cesarskih davkov govoriti, vsak lahko previdi, de se bo v téh davkih prihodnjič marsiktera reč polajšala, ktero bojo ljudstva potrebno spoznale. Sicer pa tudi ne gré misliti, de je že zdej tlaka overžena in de bi treba ne bilo gosposkinih davkov in desetín po starih gruntnih pravicah odrajtovati. Tudi te rečí se bojo sčasama kar koli bo moč poravnale, de bo za obé straní prav.

De pa lenuhi prihodnjič ne bojo môgli roke križem deržati, zraven tega pa vender dobro jesti in piti — tudi tega ne bo nihče od konstitucíje pričakoval, ktera bo velika dobrota ravno tako delavnimu kmetu kakor pridnimu gospodu, ne pa potepuham in postopačam, ktere bo prihodnjič po ti novi vladíi gospóska s pomočjó svojih sosésk lahko bèrzdala.

Veselímo se tedej vsi pošteni podložniki in terčimo s kosarci na dolgo dolgo zdravje preljubi-

ga našiga Cesarja Ferdinanda, ki nam je novo vladijo — konstitucíjo — podaril! Bog ga živi in celo cesarsko rodovino! Bog živi našiga svitliga Nadvojvoda Joana! Bog pa tudi živi Dunajčane in posebno njih junaško šolsko mladost in njene učeníke! Bog živi našiga ljubiga deželniga poglavarja, grofa Welsersheimba! Bog živi verle Ljublančane in našo iskreno šolsko mladost! Bog živi nevtrudljiviga vodja naše straže, gosp. Sühnlja! — vse brate Slovence in vse narode avstrijanskiga cesarstva!

Dr. Bleiweis,
vrednik Novíc in tovarš perve kompanije národne straže v Ljubljani.

Krajnska hranilnica (Sparcasse) v létu 1848.

V 8. listu Novíc smo dali na znanje, veseli stan pogorelske družbe ali bratovšnje sv. Florijana, ki pràv po bratovsko vsim pogorelcam Krajnske, Štajarske in Koroške dežele pomaga, kteri so v to družbo zapisani.

Danes damo ravno takó veseli stan Krajnske hranilnice ali šparkase na znanje; ktera varno hranuje sebi izročéne denarje, zraven pa tudi od sto goldinarjev vsako léto 4 goldinarje obresti ali čimža natanjko odrajtuje.

Ta hranilnica, ki se je v létu 1821 začéla in ki je že koj v začetku toliko zaupanja pri vsih ljudéh najdla, de so ji že pervo léto 12 tavžent 7sto in 36 goldinarjev in 50 krajcarjev izročili, je od léta do léta več deležnikov dobíla, tako de ima zdej že 1 milijon, sto in devet in šestdeset tavžent in 67 goldinarjev in 59 krajc. sebi izročenih, ktere ima na gruntih, hišah, grajšinah i. d. t. razposojene in tako terdno zavarovane, de ne more nikdar nič zgubiti, kér postavimo, na tako zemljiše, ki je gotovo 400 gold. vredno, ne posodi več kakor 300 goldinarjev, na marsikako drugo reč pa, ki je 400 goldinarjev vredna, le polovico vrednosti, to je, 200 goldinarjev.

Hranilnica posojuje gruntarjem, hišnim gospodarjem, grajšinam i. t. d. sebi izročene denarje po 5 goldinarjev od sto; ona pa odrajtuje vsakimu deležniku za sebi izročene denarje le po 4 gold. od sto; torej si je v 27 létih že lastniga premoženja 92 tavžent 5sto in 2 goldinarja pridobíla, s kterimi si je 3 hiše v Ljubljani kupila, kar je pa čez, ima sicer dobro zavarovano. S tem velikim lastnim premoženjem poplačuje vsakolétne stroške za pisarije, uradnike i. t. d. in s tem velikim lastnim premoženjem bi pa tudi, ko bi treba bilo, kako zgubo posojeniga denarja poravnala, kar se pa dozdej v 27 létih ne enkrat ni zgodilo, kér hranilnica ne posojuje sebi izročenih denarjev tje v en dan, ampak le na gotove posestva. — Hranilnica ima več premožnih in poštenih, po celi deželi dobro poznanih gospodov za svoje vodje, kteri morajo s svojim premoženjem poroki biti, de se ji od nobene strani ne sme škoda zgoditi. Takó stojí naša hranilnica kakor terdna skala, bogata sama na sebi in terdno zavarovana od vsih strani. Srečen je ta, ki ima pri nji svoje premoženje shranjeno! Iz tega bo vsak lahko sam presodil, kakó dobro de ima svoje premoženje pri nji naloženo — in le nekteri ljudjé, kteri v sedanjih časih vse černo in strašno vidijo, brez de bi pametniga človeka poprašali: ali je tudi to resnica ali ne, kar neumne ljudjí blêsti slišijo, — take govorice verjamejo, v kterih ni ne besedice resnice.

Naj bi častiti duhovni gospodje to resnico svojim farmanam na tanjko razložili! Dr. Bleiweis.

Domači zdravník in vodník v mnogih opravilih *mesca sušca.*

(*Zdravnik.*) Vreme v tem mescu je še zlo spremenljivo in mokrotno, torej se človek lahko prehladí, zlasti če prenaglo zimsko obleko izsleče. Kašelj, terganje in lom po kostéh, po glavi, po ušesih; bezgavke, šênj, kolike in enake bolezni po prehlajenji v tem mescu ljudí rade napadajo. Take bolezni odverniti, se prehlajenja, posebno nóg, ogibaj, in če si se prehladil, spôti se dobro v postelji, zato píj gorák ajbšev ali bèzgov čaj, nikdar pa ne vina, ne samiga, pa tudi z drugimi dišavami zmešaniga ne, sicer te bo huda vročinska bolezin pod zemljo spravila. — Tla v stanicah dergniti (ribati), de se pozimsko blato iz njih spravi, je pràv — tode pametno se mora to opraviti, de se poprej dobro posušé, predin s svojo družino va-nje spat gréš. Mokrota v staniših je silno škodljiva.

(*Poljski vodník.*) Sred tega mesca se začnè kmetijska spomlad. Na polji se začnó njive za jaro setev, vsaka po svoji lastnosti, pripravljati. Turšici in oljnatim sadežem dobro pognôji. Iz luž in ulic blato na njive vôzi; tako blato tudi dobro storí na pešenih vertih in travnikih. Na senožeti naj se voda napeljuje, nar poprej pa na močírne travnike. Vodotóke iz njiv, ako zamoreš, daj na senožeti napeljati, de jih namočijo. — Mnoge skušnje učijo, de naj se pšeničiše, kjer je težka zemlja, z tumpasto brano povlači; tako rahlanje ji zlo k rodovitnosti pripomore. Prerahle ozimine pa, kjer je zimski srež zemljo vzdignil in žitne koreninice zmajal, naj se v suhim vremenu z lahkim valjarjem enmalo zatlačijo, de jim pomladanjski vetrovi ne škodjejo. — Iz njiv, kjer je nemška ali kaka druga detelja, pomêči kamnje proč, in deteljše povleci z ojstro brano, de je zemlja od zgorej rahlejši in de se gnojni deli lože va-njo zarinejo. Deteljša naj se z mešanico (Kompost), pognojijo, ali pa z gipsam, apnam in pepélam potresejo, ako jih nisi poprejšnjo jesen s podelanim hlevnim gnojem pognojil. Če si pa to že v jeseni storil, pograbi zdej gnojne ostanjke čisto proč. — Senožeti v tem mescu s hlevnim gnojem gnojiti, ni tako koristno, kakor v jeseni, zlasti ako je sušec zares sušec. Z gipsam, apnam in pepélam jih potresovati, je pa zdej nar boljši čas, in silno veliko pripomore k veseli rasti. Vse kertíne zdej pridno raztrôsi, in senožeti čisto pograbi, de bo trava lepši rastla in de bo tudi košnja ložeji. Na močirnih travnikih vreži zdej grabne in verzi pèrst na stran poleg grabna; konec jeseni jo pa daj po senožeti razmetati, de ti jo bo za drugo léto pognojila. — Konec tega mesca v suhim vremenu se hmelj glešta, obrezuje, osnaži in zopet s perstjo zadela; zdej se mu tudi gnojí.

(Konec sledí.)

Zahvala Novícam za zelno stiskavnico.

(Konec.)

Ravno tako imajo v več krajih slabo navado, de iz belih tropín dosti žonte napravijo, in jo pozneje tudi s spridenim vinam blodijo, ktero po zmeščenim grojzdjem v malih posodah tako dolgo pretakvajo, de se jim popolnama zviši, in še slabji postane od žonte; zató ga tudi prodati nemorejo. Najdejo se pa vunder nespametni kupci, ki vino in žonto kupijo, vse vkup zblodijo, in sami sebi škodo storijo, kér tudi od takošne blodíje morajo dacijo plačati, ki jo proti zadnjimu še clo proč vreči morajo. — Tudi imajo nekteri kmetje slabo navado, de svoje dobro vino v smerdljivo posodo devajo

kjer je bil že poprej zasmrajen vol, žonta ali kaka druga slaba pijača, in si tako dobro vino spridijo. Naj bi se vunder vsi vinorejci v vsim po lepih naukih Vinoreje častitiga gosp. Vertovca ravnali, in ki si ne morejo napraviti navadnih vinskih stiskavnic, ki po 30, 40 ali še več goldinarjev veljajo, naj si vsaj to malo zelno stiskavnico omislijo, ktero si lahko tudi za vinske tropíne stiskati pripravijo. Tode ne v zelni posodi, ktera ni za vino, temuč v drugi, ki mora biti nalaš za tó pripravljena po navadi druge stiskavnice. Kakor je v kostéh nar bolji moč za dobro juho (župo), ravno tako je tudi v vinskih mokrih tropínah nar bolji moč in dobrota vino dobro in terdno ohraniti. To rešnico vsi umni, vinorejci spoznajo. Samo nekteri nevedni se radi goljufajo, in kér svojih pridelkov prav oberniti ne véjo, sami sebi škodvajo. Pustite tedej, ljubi kmetje, ob času bendíme (tergatve) vodo v vodnjakih (štirnah), spravljajte v svoje hrame čisto vino, in kader si hočete pri delu žejo vgasiti, tistikrat zmešajte, kakor modri učí, vino z vodo, de boste svoje zdravje ohranili, in celo léto kej dobre kaplice imeli; kar vam čez ostane, boste tudi lahko in dobro prodali.

Iz Barkole. J. R.

Istrijanski Slovenci
med Teržaškim in Reškim morjem.

(Dalje.)

Kadar tako trudni, lačni in žejni (če so od dalječ prišli), nekoliko časa posedijo, jih pa za njihno terpljenje obéd (kosílo) plača. Vsi možki se vsedejo okoli mize; ženske pa naših Slovencov, kadar je kdo drugi zunaj domačih pri obédu, ne pridejo k mizi. — Zdej se juha zakadí na mizi, in — vse druge misli in govorjenja v nemar pustijo — samo na juho gledajo in mislijo. Za juho pridejo jetra; préden pak jih jedó, začnejo délati pogodbe za ženitev, to je, kaj de bodo nevésti darovali, kakor postavim: škrinjo, obléko, pèrstane i. t. d.; — kaj de bo ženin svoji nevésti daroval v denarjih ali v polji; koliko de bodejo dali za pir (ženitno veselje) žita, môke, mesa, vina in drugih rečí. —

Od dote ni pri nas nič govorjenja, kér naši Slovenci, dokler živijo, nič dote ne dajo svojim hčerkam; po njih smerti pa dobí vsaka svoj dél (legitima), brez de bi bilo potreba, pri ženitvi kej od tega govoriti. —

Če se ne morejo med sabo pogoditi, vstanejo, vzamejo molčeči svoje konjiče, in jo proč potegnejo, kakor de bi nič ne bilo med njimi. — Če se pa za vse dobro pogodíjo, obédovajo naprej, in vesélo napivajo eden drugimu, posebno pa ženinu in nevésti: „Na zdravje“ „veliko lét“ „Bog živi!“ in oni odgovarjajo: „Amen“ „Bože daj“; in tako ga pijejo, — brate ti — brate jaz, de jim poslednjič ne samo v glavo, temuč tudi v péte vdari. —

Kadar vse končajo, daruje ženin nevésti kakošno ruto, ali kakošin križ ali serce pozlačeno, kteriga potlej na persih nosi; nevésta pa vsim da cvetličic, ktere nosijo na klobuku do pira. — Za tém se eden druziga (samo možki) objemajo in licujejo (kušnejo), prosijo eden druziga za zamiro, de so „premalo poslužili“ in drugi „da su jih previšji dišturbali“, zajahajo svoje konjiče, in gredó kakor blisk broč. Po poti pojejo, ali kakor oni rečejo „bugarijo“; in čeravno včasi pijani, se vender malo kdo iz konja na zemljo prekucne. —

Nekaj dni za tem gredó ženin, nevésta in starši njihni k svojimu plevanu (fajmoštru), prosit, de bi bili nauklicani. Nevésta že po poti zmirej od zadej ostaja, — v hišo gosp. plevana pa stopiti jo je jako sram; marsikaka deklica popréd plaka (se joka), in je vsa rudeča od sramožljivosti. Po tem ju plevan izprašujejo v kerstjanskim nauku, in, če dobro odgovarjata, dobita spričik njune umevnosti, in s tem gredó k gosposčini za pripuščenje. — Med tém se pripravi vse za pir; — kako pa de se na piru sučejo, drugo pot. —

(Dalje sledi.)

Dopis iz Litije.

(Potres v Litíi in v Šmartnim.) 8. dan tega mesca 10 minut po tretji uri zjutraj, ko so ljudjé še sladko spali, je bil v Litíi in v Šmartni na Dolenskim tako hud potres, kakor de bi se bilo hotlo vse ukup zrušiti, in desiravno ni čez 1 trinutijo terpel, so se bili vender prebivavci teh krajev silno prestrašili, kér marsikteri si je mislil, de ob Savi podzidovje železne ceste na kup letí. — J. O. Lepstanski.

(Poboljšanje lanjskih pustnih šém.) V lanjskih Novícah so bile pustne šéme zavoljo nespodobniga obnašanja v tergu L. zlo grajane, in v černe bukve začerkane; letašnji predpust pa ni bilo ne pustni dan, ne na pepelnico, nič tacih šém viditi, temuč večidel so vsi tisti, ki so lanjski pust preveč noréli, na letašnjo pepelnico v cerkev k sv. maši in k pepelenju šli. — Če so to ne samo iz strahú pred žendarji, ampak iz dobriga namena opustili, zaslužijo létas v zlate bukve zapisani biti. — J. O. Lepstanski.

Pravlica od snega mesca sušca.

Sneg mesca sušca je revnih kmetov gnoj, pegastim ženskam pa lepotílo, ako si z njim svoj gerdi obraz umivajo. — Pa gorjé kmetu, kterimu mora sušca sneg gnojiti, in sirota ženska, ktera od snežnice ličnosti pričakuje!

Novi darovi za cerkev v Ferlugi.

V. 9. listu smo razglasili veselo oznanilo, de je nek dobrotnik iz Gorenskiga 50 gold. za sosidanje tako potrebne cerkve v Ferlugi na Dolenskim namenil; danes zopet oznanimo, de sta se nek dobrotljiv gospod 10 gold. in neka ljudomila gospá tudi 10 gold. v ta namen podariti zavezala. Tudi ta dva dobrotnika sta iz J. Gorenskiga in oznanili smo undan vse tri gospodu Kobétu, ki so v 6. listu prošnjo zastran te potrebe razglasili. — Nadjamo se, de se je že tudi pri gosp. Kobétu marsikak dobrotljiv Dolenc oglasil, ki bo v ta namen kaj podaril. Vredništvo.

Popravik.

Pri natisu poslednjiga lista se je v pesmi »sv. Magdalene na gori« zadnja verstica tako pokazila, de se ima ravno narobe brati, namreč:

Še zdaj opomni nemško nje imé.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani 18. Sušca. gold.	kr.	V Krajnji 13. Sušca. gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	2	20	2	23
1 » » banaške	2	26	2	26
1 » Turšíce	1	25	1	42
1 » Soršice	—	—	1	58
1 » Rèží	1	48	1	50
1 » Ječmena	—	—	1	34
1 » Prosa	1	51	1	50
1 » Ajde	1	29	1	28
1 » Ovsa	1	—	—	54

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik v Ljubljani.*

Pervi slovénski list brez cenzúre.